

“मीठे बच्चे- तिमीलाई सद्गतिको सबैभन्दा बेग्लै मत मिलेको छ, देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-
अभिमानी भव, म एकलाई याद गर ।”

प्रश्न:- जसले परमात्मालाई नाम-रूपबाट न्यारा भन्छन्, उनीहरूसँग तिमी कुनचाहिँ प्रश्न सोध्न सक्छौ ?

उत्तर:- उनीहरूसँग सोध- गीतामा अर्जुनलाई जुन देखाइएको छ, अखण्ड ज्योति स्वरूपको साक्षात्कार भयो तब उनले भने- बन्द गर्नुहोस्, अब म सहन गर्न सकिदैनं । त्यसोभए फेरि नाम रूपबाट अलग कसरी भन्न सक्नुहुन्छ ? बाबा भन्नुहुन्छ- म त तिम्रो बाबा हुँ । बाबाको रूप देखेर बच्चा खुशी हुन्छ, उसले कसरी भन्छ- म सहन गर्न सकिदैनं ।

गीत:- तेरे द्वार खडा.....

ओम् शान्ति । भक्तहरूले भन्छन्- हामी धेरै कंगाल बनेका छौं । हे बाबा, हामी सबैको भोली भरिदिनुहोस् । भक्तहरू गाइरहन्छन्- जन्म बाइ जन्म । सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन । वहाँ पावन देवी-देवता हुन्छन् । भक्तहरूलाई कहिल्यै देवता भनिदैन । जो स्वर्गवासी देवी-देवता हुन्छन् उनीहरू फेरि पुनर्जन्म लिँदालिँदै नर्कवासी, पुजारी, भक्त, कंगाल बन्छन् । बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । बाबालाई एउटा पनि मनुष्यले जान्दैन । बाबा जब आउनुहुन्छ, तब आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । भगवान्लाई नै बाबा भनिन्छ । सबै भक्तहरूको एक भगवान् हुनुहुन्छ । बाँकी सबै हुन् भक्त । चर्च आदिमा जान्छन् भने अवश्य भक्त ठहरिए नि । यस समय सबै पतित तमोप्रधान छन्, त्यसैले सबैले पुकार्छन्- पतितलाई पावन बनाउनेवाला आउनुहोस् । हे बाबा ! हामी भक्तहरूको भोली भरिदिनुहोस् । भक्तले भगवान्सँग धन माग्छन् । तिमी बच्चाहरूले के माग्छौ ? तिमी भन्छौ- बाबा हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहोस् । वहाँ त अथाह धन हुन्छ । हीरा जुहारतका महल हुन्छन् । अहिले तिमी जान्दछौ- हामी भगवान्द्वारा राजाईको वर्सा पाइरहेका छौं । यो सच्चा गीता हो । त्यो गीता होइन । ती पुस्तक आदि त भक्तिमार्गका लागि बनाइएका हुन् । उनीहरूलाई भगवान्ले ज्ञान दिनुभएको होइन । भगवान्ले त यस समय नरबाट नारायण बनाउनको लागि राजयोग सिकाइरहनुभएको छ । राजाको साथमा प्रजा पनि अवश्य हुन्छन् । केवल लक्ष्मी-नारायण मात्र त बन्दैनन् । सारा राजधानी बन्छ । अब तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- भगवान् को हुनुहुन्छ, अरू कुनै पनि मनुष्यले जान्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ, तिमीले भन्दछौ- ओ गड फादर, त्यसैले बताऊ तिम्रो गड फादरको नाम, रूप, देश, काल के हो ? न भगवान्लाई जान्दछन्- न उहाँको रचनालाई जान्दछन् । बाबा आएर भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्पको संगममा आउँछु । सारा रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य म “रचयिता” नै आएर सम्झाउँछु । कसैले त भन्छन्- उहाँ नाम रूपबाट अलग हुनुहुन्छ, उहाँ आउन सक्नुहुन्न । तिमी जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ । शिवजयन्ती पनि निराकारको गायन गरिन्छ भने कृष्णजयन्ती पनि गायन गरिन्छ । अब शिवजयन्ती कहिले हुन्छ, त्यो थाहा हुनुपर्ने नि । जसरी क्रिश्चियनलाई थाहा छ- क्राइस्टको जन्म कहिले भयो, क्रिश्चियन धर्म कहिले स्थापना भयो । यो त हो यहाँको कुरा । भगवान्ले भोली कहिले भर्नुहुन्छ ? भक्तले पुकार्छन्- हे, भगवान् भोली भरिदिनुहोस् । सद्गतिमा लिएर जानुहोस् किनकि हामी दुर्गतिमा परेका छौं, तमोप्रधान छौं । आत्माले नै शरीरको साथमा भोग्छ । कति मनुष्य साधु

२०७२ चैत्र १३ शनिबार २६-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

सन्त आदिले भन्छन्— आत्मा निर्लेप छ । भन्छन् पनि— असल र नराम्रो संस्कार आत्मामा रहन्छ । त्यस आधारमा आत्माले जन्म लिन्छ । फेरि भन्छन्— आत्मा त निर्लेप छ । कोही पनि बुद्धिमान् मनुष्य छैनन् जसले सम्झाओस् । यसमा पनि अनेक मत छन् । जो घरबाट रिसाउँछन्, उनीहरूले शास्त्र बनाइदिन्छन् । श्रीमत् भागवद् गीता छ । व्यासले जुन श्लोक आदि बनाएका छन् त्यो कुनै भगवान्‌ले गायन गरेको होइन । भगवान् निराकार जो ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, उहाँ बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ— भगवान् एक हुनुहुन्छ । भारतवासीहरूलाई यो थाहा छैन । गाउँछन् पनि ईश्वरको गति-मति न्यारा छ । कुनचाहिँ गति-मति न्यारा छ ? ईश्वरको गति-मति अनौठो छ यो कसले भन्यो ? आत्माले भन्छ— उसको सद्गतिको लागि जुन मत छ, त्यसलाई श्रीमत भनिन्छ । कल्प-कल्प तिमीलाई आएर सम्झाउँछु— मनमनाभव । देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-अभिमानि भव । म एकलाई याद गर । अहिले तिमी मनुष्यबाट देवता बनिरहेका छौ । यस राजयोगको लक्ष्य हो नै लक्ष्मी-नारायण बन्नु । पढाइबाट कोही राजा बन्दैन । यस्तो कुनै विद्यालय छैन । गीतामा छ नि— तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु । आउँछु पनि तब, जब कुनै पनि राजाको राज्य रहँदैन । मलाई एउटा पनि मनुष्यले बिलकुलै जान्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरूले यति ठूलो लिंग जुन बनाएका छौ, त्यो मेरो कुनै यो रूप होइन । मनुष्यले भनिदिन्छन्— अखण्ड ज्योति रूप परमात्मा तेजोमय हुनुहुन्छ । अर्जुनले देखेर भने— रोक्नुहोस्, म सहन गर्न सकिदैन । अरे, बच्चाले पिताको रूप देखेर सहन गर्न सक्दैन, यो कसरी हुन सक्छ । बच्चा त बुवालाई देखेर खुशी हुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ— मेरो कुनै यस्तो रूप कहाँ छ र ! म हुँ नै परमपिता अर्थात् परभन्दा पर रहेनवाला । परम आत्मा अर्थात् परमात्मा । फेरि गाउँछन् परमात्मा मनुष्य सृष्टिको बीजरूप हुनुहुन्छ । भक्तहरूले उहाँको महिमा गर्छन् । सत्ययुग त्रेतामा कसैले महिमा गर्दैनन् किनकि वहाँ त सुख हुन्छ । गाउँछन् पनि— दुःख में सिमरण सब करें, सुख में करे न कोई । यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन् । सुगाले जस्तै भनिरहन्छन् । सुख कहिले हुन्छ ? दुःख कहिले हुन्छ ? यहाँको नै त कुरा हो नि । ५ हजार वर्ष पहिले स्वर्ग थियो फेरि त्रेतामा दुई कला कम भयो । सत्ययुगमा दुःखको नाम रहँदैन । हो नै सुखधाम । स्वर्ग बोल्दा नै मुख मीठो हुन्छ । स्वर्गमा फेरि दुःख कहाँबाट आयो ? भन्छन्— वहाँ पनि कंस जरासन्धी आदि थिए, तर यो हुन सक्दैन ।

भक्तहरूले सम्झन्छन्— हामीले नवधा भक्ति गन्यौं भने साक्षात्कार हुन्छ । साक्षात्कार भयो अर्थात् मलाई भगवान् मिल्नुभयो । लक्ष्मीको पूजा गरे उनको दर्शन भयो, पुग्यो । सम्झन्छन्— म त अब पार भएँ, यसमा नै खुशी हुन्छन् । तर केही पनि छैन । अल्पकालको लागि सुख मिल्छ । दर्शन भयो, समाप्त । यस्तो होइन, मुक्ति जीवनमुक्तिलाई पाउँछन्, केही पनि छैन । बाबाले सिँढीमा पनि सम्झाउनुभएको छ— भारतवर्ष सर्वोच्च थियो । भगवान् पनि सर्वोच्च हुनुहुन्छ । सर्वोच्च वर्सा हो यी लक्ष्मी-नारायणको । जब स्वर्ग थियो, सतोप्रधान थिए फेरि कलियुग अन्त्यमा सबै तमोप्रधान हुन्छन् । पुकार्छन्— हामी बिलकुल पतित भएका छौं । बाबा भन्नुहुन्छ— म कल्पको संगमयुगमा आउँछु, तिमीलाई राजयोग सिकाउन । म जो हुँ जस्तो हुँ मलाई यथार्थसँग कसैले जान्दैनन् । तिमीहरू मध्ये पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछन् । सिँढीको चित्र देखाउनु छ । यो मनुष्यको सिँढी हो । सत्ययुगमा देवी-देवता थिए । ५ हजार वर्ष पहिले दुनियाँ यस्तो थियो । शास्त्रमा लाखौं वर्षको कल्प लेखिदिएका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— लाखौं वर्षको होइन, कल्प ५ हजार वर्षको हो । सत्ययुग त्रेता

२०७२ चैत्र १३ शनिबार २६-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

नयाँ दुनियाँ, द्वापर कलियुग पुरानो दुनियाँ। आधा-आधा हुन्छ नि। नयाँ दुनियाँमा तिमी बच्चाहरू थियौ। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! अहिले तिमी आफ्नो जन्मलाई जान्दछौ। बाँकी कुनै रथ आदिको पनि कुरा होइन। कृष्ण त सत्ययुगका राजकुमार हुन्। कृष्णको त्यो रूप दिव्य दृष्टि सिवाय देखिँदैन। यो चैतन्य रूपमा त सत्ययुगमा थिए फेरि कहिल्यै त्यो रूप पाउन सक्दैनन्। फेरि नाम-रूप-देश-काल बदलिन्छ। ८४ जन्म लिन्छन्। ८४ जन्ममा ८४ माता-पिता मिल्छन्। भिन्न-भिन्न नाम-रूप कर्तव्य हुन्छ। अब यो मनुष्यको नै सिँढी हो। तिमी हौ अहिले ब्राह्मण कुल भूषण। बाबाले कल्प पहिले पनि आएर तिमीलाई देवी-देवता बनाउनुभएको थियो। वहाँ तिमीले सर्वोत्तम कर्म गर्दथ्यौ। तिमी सदा सुखी थियौ २१ जन्म। फेरि तिमीलाई यस दुर्गतिमा कसले पुर्‍यायो ? मैले कल्प पहिले तिमीलाई सद्गति दिएको थिएँ, फेरि ८४ जन्म लिँदै अवश्य भर्नुपर्छ। सूर्यवंशीमा ८ जन्म, चन्द्रवंशीमा १२ जन्म फेरि यसरी भर्दै आएका हौ। तिमी नै पूज्य देवता थियौ, तिमी नै पुजारी पतित बनेका हौ। भारत अहिले कंगाल छ। भगवानुवाच, तिमी जो १०० प्रतिशत पवित्र र सम्पन्न, एवरहेल्दी, एवरवेल्दी थियौ। कुनै रोग दुःखको कुरा थिएन, सुखधाम थियो। त्यसलाई अल्लाहको बगैँचा भनिन्छ। अल्लाहले बगैँचा स्थापना गर्नुभयो। जो देवी-देवता थिए उनीहरू अहिले काँडा बनेका छन्। अहिले जंगल बनेको छ। जंगलमा काँडाले घोच्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— काम महाशत्रु हो, यसमा जित प्राप्त गर। यसले आदि-मध्य-अन्त्य तिमीलाई दुःख दिएको छ। एक अर्कामा काम विकार चलाउनु— यो सबैभन्दा ठूलो पाप हो। बाबा बसेर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ, म परमधाममा रहनेवाला परम आत्मा हुँ। मलाई भन्छन्— म सृष्टिको बीजरूप परम आत्मा, म सबैको बाबा हुँ। सबै आत्माहरूले बाबालाई पुकार्छन्— हे परमपिता परमात्मा। जसरी तिम्रो आत्मा तारा जस्तै छ, बाबा पनि परम आत्मा तारा हुनुहुन्छ। सानो ठूलो छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— म अंगुष्ठ समान पनि छैन। म परम आत्मा हुँ। तिमी सबैको बाबा हुँ। उहाँलाई भनिन्छ, सुप्रिम सोल, ज्ञानका सागर। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— म ज्ञानसागर, मनुष्य सृष्टिको वृक्षको बीजरूप हुँ। मलाई भक्तहरूले भन्छन्— परमात्मा सत्-चित्-आनन्द स्वरूप हुनुहुन्छ, उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ, सुखका सागर हुनुहुन्छ। महिमा कति छ। यदि नाम, रूप, देश, काल नहुने हो भने कसलाई पुकार्छन् ? साधु-सन्त आदि सबैले तिमीलाई भक्तिमार्गको शास्त्र सुनाउँछन्। म आएर तिमीलाई राजयोग सिकाउँछु।

बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिमीले म ज्ञानसागर बाबालाई पतित-पावन भन्दछौ। तिमी पनि मास्टर ज्ञान सागर बन्छौ। ज्ञानबाट सद्गति मिल्छ। सद्गति बाबाले नै दिनुहुन्छ। सर्वका सद्गति दाता एक हुनुहुन्छ। सबैको दुर्गति फेरि कसले गर्छ ? रावणले। अब तिमीलाई कसले सम्भाइरहेको छ ? उहाँ हुनुहुन्छ परम आत्मा। आत्मा त एउटा तारा समान अति सूक्ष्म हुनुहुन्छ। परमात्माले पनि ड्रामामा पार्ट खेल्नुहुन्छ। क्रिएटर, डाइरेक्टर, मुख्य कलाकार हुनुहुन्छ। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— सर्वोच्च पार्टधारी को हो ? सर्वोच्च भगवान्, जसका साथमा तिमी आत्मा बच्चाहरू सबै रहन्छौ। भन्छन् पनि— परमात्मा सबैलाई पठाउनेवाला हुनुहुन्छ। यो पनि बुझ्नु पर्ने कुरा हो। ड्रामा त अनादि बनेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई तिमीले ज्ञानका सागर भन्दछौ, सारा सृष्टिको आदि, मध्य, अन्त्यलाई जान्ने। अब यी जो शास्त्र आदि पढ्छन्, त्यसलाई बाबाले जान्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले प्रजापिता ब्रह्माद्वारा सबै शास्त्रहरूको सार आएर बताउँछु। देखाउँछन्— विष्णुको

२०७२ चैत्र १३ शनिबार २६-०३-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन नाभिबाट ब्रह्मा निस्किए । कहाँ निस्किए ? मनुष्य त अवश्य यहाँ नै हुन्छन् नि । यिनको नाभिबाट ब्रह्मा निस्किए फेरि भगवान्ले बसेर यिनीद्वारा सबै वेद-शास्त्रहरूको सार सुनाउनुभएको छ । आफ्नो पनि नाम-रूप-देश-काल सम्झाउनुभएको छ । मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ नि । यस वृक्षको उत्पत्ति, पालना, विनाश कसरी हुन्छ, यो कसैले पनि जान्दैन । यसलाई भेराइटी वृक्ष भनिन्छ । सबै नम्बरवार आफ्नो समयमा आउँछन् । पहिलो नम्बरमा देवी-देवता धर्मको स्थापना गराउँछु, जतिबेला त्यो धर्म हुँदैन । बाबा भन्नुहुन्छ— कति तुच्छ बुद्धि भएका छन् । देवताहरूको, लक्ष्मी-नारायणको पूजा गर्छन्, तर उनीहरूको राज्य सृष्टिमा कहिले थियो, त्यो केही जान्दैनन् । अहिले त्यो देवता धर्म नै छैन, केवल चित्र रहेका छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) मास्टर ज्ञानसागर बनेर पतितबाट पावन बनाउने सेवा गर्नु छ । बाबाले जुन सबै शास्त्रहरूको सार सुनाउनुभएको छ, त्यो बुद्धिमा राखेर सदा हर्षित रहनु छ ।
- २) एक बाबाको श्रीमत हरपल पालना गर्नु छ । देहका सबै धर्म त्यागेर आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ ।

वरदानः— आफ्नो प्रत्यक्ष प्रमाणद्वारा बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने श्रेष्ठ तकदिरवान भव

कुनै पनि कुरालाई स्पष्ट गर्नको लागि अनेक प्रकारका प्रमाण दिइन्छ । तर सबैभन्दा श्रेष्ठ प्रमाण प्रत्यक्ष प्रमाण हो । प्रत्यक्ष प्रमाण अर्थात् जो हौ, जसका हौ उहाँकै स्मृतिमा रहनु । जो बच्चाहरू आफ्नो यथार्थ वा अनादि स्वरूपमा स्थित रहन्छन्, उनीहरू नै बाबालाई प्रत्यक्ष गर्ने निमित्त हुन् । उनीहरूको भाग्यलाई देखेर भाग्य बनाउनेको याद स्वतः आउँछ ।

स्लोगनः— आफ्नो दयाको दृष्टिद्वारा हर आत्मालाई परिवर्तन गर्नेहरू नै पुण्य आत्मा हुन् ।